

warunkami pracy ewidencji czasu pracy w sposób umożliwiający natychmiastowy wgląd do tej ewidencji, o ile obowiązek ten jest konieczny dla potrzeb sprawowania przez ten organ nadzoru nad stosowaniem przepisów dotyczących warunków pracy, w szczególności z zakresu czasu pracy.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-345/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/91/WE — Charakterystyka energetyczna budynków — Artykuł 7 ust. 1 i 2, art. 9, art. 10 oraz art. 15 ust. 1 — Nieprawidłowa transpozycja — Brak transpozycji w przewidzianym terminie — Dyrektywa 2010/31/UE — Artykuł 29)

(2013/C 225/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włosa (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik wspierany przez A. De Stefana, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 7 ust. 1 i 2, art. 10 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 1, s. 65) w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153, s. 13)

Sentencja

1) Nie ustanawiając obowiązku dostarczenia świadectwa charakterystyki energetycznej w wypadku sprzedaży lub wynajmu budynku zgodnie z art. 7 i 10 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i nie notyfikując Komisji Europejskiej środków transpozycji art. 9 dyrektywy 2002/91, Republika Włosa uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 1 i 2, art. 10, a także art. 15 ust. 1 tej dyrektywy w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil Constitutionnel — Francja) — Jeremy F. przeciwko Premier ministre

(Sprawa C-168/13 PPU) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada specjalności — Wniosek o rozszerzenie europejskiego nakazu aresztowania uzasadniające przekazanie lub dalsze przekazanie innemu państwu członkowskiemu — Orzeczenie organu sądowego wykonującego nakaz państwa członkowskiego o wyrażeniu zgody — Środek zaskarżenia o charakterze zawieszającym — Dopuszczalność)

(2013/C 225/65)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil Constitutionnel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jeremy F.

Strona pozwana: Premier ministre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil Constitutionnel — Wykładnia art. 27 i art. 28 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1) — Rozszerzenie skutków europejskiego nakazu aresztowania — Istnienie w wykonującym państwie członkowskim środka zaskarżenia (odwołania) od wykonującego organu sądowego, w tym przypadku chambre d'instruction (izby śledczej) cour d'appel (sądu apelacyjnego) — Termin 30-dniowy

Sentencja

Artykuł 27 ust. 4 i art. 28 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie wprowadzeniu przez państwa członkowskie środka zaskarżenia zawieszającego wykonanie orzeczenia organu sądowego, który w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania wniosku rozstrzyga o wyrażeniu zgody bądź na ściąganie, skazanie lub aresztowanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, inne niż to, które uzasadniało jej przekazanie, bądź na przekazanie osoby państwu

członkowskiemu innemu niż wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem, o ile ostateczne orzeczenie zapadnie w terminach określonych w art. 17 decyzji ramowej.

(¹) Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Cível da Comarca do Porto — Portugalia) — Maria Alice Pendão Lapa Costa Ferreira, Alexandra Pendão Lapa Ferreira przeciwko Companhia de Seguros Tranquilidade SA

(Sprawa C-229/10) (¹)

(Artykuł 99 regulaminu postępowania — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w wyniku ruchu pojazdów mechanicznych — Dyrektywy 72/166/EWG, 84/5/EWG i 90/232/EWG — Prawo do odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w wyniku ruchu pojazdów mechanicznych — Odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego — Przyczynienie się ofiary do szkody — Wyłączenie lub ograniczenie prawa do odszkodowania)

(2013/C 225/66)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Cível da Comarca do Porto

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Maria Alice Pendão Lapa Costa Ferreira, Alexandra Pendão Lapa Ferreira

Strona pozwana: Companhia de Seguros Tranquilidade SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Cível da Comarca do Porto — Wykładnia dyrektyw: Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1), Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. 1984, L 8, s. 17), Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33, a w szczególności jej art. 1a, Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/26/WE z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów

mechanicznych i zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG (czwartej dyrektywy w sprawie ubezpieczenia pojazdów mechanicznych) (Dz.U. L 181, s. 65) i Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r. zmieniającej dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 149, s. 14) — Przepisy krajowe wyłączające odpowiedzialność na zasadzie ryzyka wynikającą z ruchu pojazdów mechanicznych w razie wypadku ze względu na wyłączną odpowiedzialność pieszego będącego ofiarą rzeczzonego wypadku i pozwalające na wyłączenie lub zmniejszenie prawa do odszkodowania ofiar wypadku w przypadku zbiegu winy, ze względu na przyczynienie się ofiary do powstania szkody.

Sentencja

Dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, druga dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych i trzecia dyrektywa Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych powinny być interpretowane w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym należącym do prawa odpowiedzialności cywilnej, które pozwalają na wyłączenie lub ograniczenie prawa ofiary wypadku do dochodzenia odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za ruch pojazdu mechanicznego biorącego udział w wypadku na podstawie indywidualnej oceny wyłącznego lub częściowego przyczynienia się tej ofiary do jej szkody.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 16 maja 2013 r. — Caixa Geral de Depósitos, SA przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Portugalskiej

(Sprawa C-242/11 P) (¹)

(Odwołanie — Artykuły 149 i 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) — Dotacja globalna na pomoc w zakresie inwestycji lokalnych w Portugalii — Zmniejszenie pomocy finansowej — Umorzenie postępowania — Oczywista niedopuszczalność)

(2013/C 225/67)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Caixa Geral de Depósitos, SA (przedstawiciel: N. Ruiz, advogado)